

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9. února 2018 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Boštíka a soudců JUDr. Dagmar Šídové a Mgr. Gabriely Pudilové o odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], [datum narození], proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 29. září 2017 č.j. 1 T 33/2017–153,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se rozhoduje tak, že obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození]

se odsuzuje

Podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř (4) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Liberci byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným z toho, že

-) v Liberci v ul. [ulice a číslo] a v ul. [ulice a číslo] ani jinde v době od 09.04.2015 do 4.1.2017, ačkoli si vyživovací povinnosti byl vědom a jeho majetkové poměry mu to, byť částečně, umožňovaly, jako otec neplnil řádně svoji vyživovací povinnost vůči svému synovi [celé jméno poškozeného], [datum narození] uloženou mu v ust. § 910 odst. 1, odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a specifikovanou mu rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem,

pobočka v Liberci ze dne 16.9.2014 pod č.j. 35 Co 18/2014-176 s právní mocí dnem 3.11.2014, kdy bylo výživné zvýšeno na částku 3.000 Kč, splatné vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky [celé jméno svědkyně], [datum narození] a od 12.11.2014 k rukám syna [celé jméno poškozeného], neboť tento se po dosažení 18. roku věku stále připravuje na budoucí povolání studiem 3. ročníku na Střední škole umělecké v Liberci a takto vznikl dluh na výživném vůči [celé jméno poškozeného], [datum narození] ve výši 63.000 Kč.

2. Uvedené jednání bylo právně kvalifikováno jako přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

3. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců.

4. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s dozorem.

5. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání, které následně prostřednictvím své obhájkyň řádně písemně odůvodnil. Odvolání obžalovaného směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Obžalovaný v první řadě nesouhlasí s vymezením doby, po kterou se měl dopustit spáchání předmětného přečinu. Má za to, že bylo prokázáno výsledkem poškozeného [celé jméno poškozeného], že nejméně od září 2015 vyvíjel podnikatelskou činnost, z níž měl výdělek, a nevěnoval se studiu, resp. přípravě na své budoucí povolání. Nebyl tedy závislý na výživném od obžalovaného. Nejméně od září 2015, ale podle názoru obžalovaného po celou vymezenou dobu skutku, tak již neměl ke zletilému poškozenému vyživovací povinnost. Obžalovaný dále upozornil, že v odůvodnění rozsudku je opakovaně uveden nesprávně věk poškozeného, protože 18 let poškozený dovršil již 12.11.2014 a nikoliv až v listopadu 2015, jak je uváděno. Ke studiu poškozeného obžalovaný připomíná zprávu školy, ze které je patrné, že poškozený školu zanedbával a jeho výsledky ve školním roce 2014/2015 už byly natolik neuspokojivé, že musel druhý ročník opakovat a v dalším roce 2015/2016 ve škole absentoval a třetí ročník studia ani neuzavřel. Studium poškozeného v předmětné době tedy v zásadě neprobíhalo a jen stěží ho lze nazývat přípravou na budoucí povolání. Naopak je prokázáno, že poškozený již dne 7.9.2015 založil s dalšími společníky obchodní společnost M BOOM s.r.o. a následně splnil svoji vkladovou povinnost ve výši 5.000 Kč, a 3.10.2016 zvýšil svůj vklad na 9.000 Kč a 10.8.2016 se stal zároveň jednatelem společnosti. Společnost provozuje SPOT club v Liberci na adrese Švermova 62/19. Poškozený se tedy po celou předmětnou dobu věnoval především této výdělečné činnosti. O tom měl obžalovaný také informace a měl důvodně za to, že jeho vyživovací povinnost zanikla. Navíc je obžalovanému známo, že poškozený bydlí již delší dobu s přítelkyní a nikoliv s matkou a uhrazuje si své potřeby výhradně sám. Obžalovaný si je vědom, že neplnil v předchozích obdobích řádně svoji vyživovací povinnost a byl za to již opakovaně potrestán, když svojí liknavostí přispěl k tomu, že je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, zažívá tedy zkušenost s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Tato zkušenost na něj měla výrazný vliv a s ohledem na to je přesvědčen, že toto poučení bylo postačující a pro splnění účelu případného trestu za skutek, který mu je kladen za vinu (s výhradami ohledně jeho trvání), by stačilo zvolit i jinou, mírnější formu trestu, např. podmíněné odložení výkonu trestu odnětí svobody či domácí vězení, při kterém by mohl jednak lépe splácet dlužné výživné a také finančně zajistit svoji rodinu, invalidní manželku a syna. V souvislosti s touto možností je obžalovaný připraven složit písemný slib vyžadovaný v ust. § 60 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný tedy navrhl, aby odvolací soud přezkoumal správnost skutkových zjištění soudu prvního stupně i právního posouzení a obžalovaného obžaloby v celém rozsahu zprostil

6. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, a přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, když dospěl k následujícím zjištěním a závěrům.

7. V první řadě může krajský soud konstatovat, že v průběhu řízení neshledal žádné procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Okresní soud postupoval procesně správně při zachování všech ustanovení, které zajišťují jak právo obžalovaného na obhajobu, tak i zákonnost řízení. Hlavní líčení tak bylo provedeno v souladu s trestním řádem a nebyly zjištěny ani žádné další jiné důvody, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

8. Okresní soud v průběhu hlavního líčení také provedl všechny potřebné důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu, a provedené dokazování může krajský soud považovat za úplné a odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud měl k dispozici jak výpověď obžalovaného, ve které se obžalovaný doznal k tomu, že výživné řádně nehradí, tak výpověď syna [celé jméno poškozeného] a jeho matky [celé jméno svědkyně]. Okresní soud také provedl listinné důkazy, jak byly konkretizovány v odůvodnění napadeného rozsudku. Okresní soud také v průběhu hlavního líčení aktuálně reagoval na nově vyvstalé skutečnosti z provedeného dokazování a vyžádal si aktuální zprávu o průběhu studia [celé jméno poškozeného] i doklady o jeho podnikatelské činnosti. K rozsahu dokazování tedy může krajský soud uvést, že okresní soud provedl v průběhu hlavního líčení všechny důkazy potřebné pro správné zjištění skutkového stavu věci a současně mu rozsah dokazování umožnil prokázat skutkový stav bez důvodných pochybností. Tím okresní soud dostal své povinnosti vyplývající z ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř..

9. Krajský soud může konstatovat, že okresní soud provedené důkazy vyhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, když v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů hodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. takto provedené hodnocení důkazů umožnilo okresnímu soudu zcela správně zjistit skutkový stav věci. Závěr okresního soudu, že obžalovaný po dobu přesahující čtyři měsíce řádně neplnil vyživovací povinnost vůči svému synovi [celé jméno poškozeného], ačkoli povinnost platit výživné obžalovanému nejen především ukládá zákon, ale byla mu i konkretizována v přesné výši rozhodnutím soudu, je zcela namístě. Tato skutečnost je prokázána nejen výpověďmi [celé jméno poškozeného] a jeho matky [celé jméno svědkyně], ale taktéž i výpovědi obžalovaného, který doznal, že v předmětné době výživné na syna neplatil. Obžalovaný v podaném odvolání nově argumentuje skutečností, že nesouhlasí s tím, že po předmětnou dobu stíhaného skutku trvala jeho vyživovací povinnost. K tomu namítá, stručně shrnuto, že již od září 2015 jeho syn podnikal, tedy nejméně od této doby již jeho vyživovací povinnost netrvala, když ovšem s přihlédnutím k tomu, že syn řádně nestudoval a soustavně se nepřipravoval na budoucí povolání, má za to, že jeho vyživovací povinnost nebyla vůbec dána už od zletilosti syna, který byl schopen se samostatně žít. S touto obhajobou se ovšem krajský soud ztotožnit nemohl. V první řadě je nutno uvést, že obžalovaný se po celou předmětnou dobu se synem nestýkal, jak vyplývá z výpovědi obžalovaného i slyšených svědků. Obžalovaný tedy nic nevěděl o tom, jak jeho syn studuje či jakým způsobem se živí nebo neživí. U obžalovaného tedy nelze shledat žádné konkrétní okolnosti a důvody, pro které by se sám mohl domnívat a případně z těchto dovodit, že jeho vyživovací povinnost měla zaniknout. Obžalovaný vůbec neznal aktuální osobní poměry svého syna, a jeho reakce a námitky v podaném odvolání prakticky jen reagují na skutečnosti zjištěné v průběhu nalézacího řízení před okresním soudem. Proto není tedy možné dospět k závěru, že po stránce subjektivní mohl být obžalovaný přesvědčen o tom, že již nemusí hradit výživné synovi, že jeho vyživovací povinnost zanikla. Krajský soud potom především nezjistil ani to, že by na základě okolností vyplývajících z provedeného dokazování mohl být odůvodněn závěr, že skutečně objektivně již netrvala vyživovací povinnost obžalovaného. Z výpovědi [celé jméno poškozeného] i jeho matky [celé jméno svědkyně] jednoznačně vyplývá, že s ohledem na vysoké finanční nároky spojené se studiem bylo nezbytné, aby si [celé jméno poškozeného], pokud chtěl dále studovat, sám zajistil potřebné finanční prostředky pro úhradu dalšího studia. Svědek [celé jméno poškozeného] vypověděl, že tato potřeba byla důvodem pro zahájení

podnikatelské činnosti, když využil vhodné příležitosti začít levně podnikat, ovšem jím vydělané finanční prostředky právě pokryly toliko náklady školného a kapesné, a nepostačovaly na veškeré jeho osobní potřeby. Z uvedeného je jasně patrné, že podnikatelská činnost [celé jméno poškozeného] byla mimo jiné především reakcí na skutečnost, že obžalovaný nehradil řádně výživné na svého syna, který si tak potřebné prostředky na studium a své potřeby byl nucen zajistit jinak. Pokud z tohoto obžalovaný dovozuje, že jeho syn již byl schopen se samostatně živit, pak na tento argument nelze přistoupit, protože pokud by obžalovaný řádně hradil vyživovací povinnost, neměl by poškozený potřebu opatřit si finanční prostředky jinak. Je jistě nepochybné, že zletilý poškozený [celé jméno poškozeného], by se mohl samostatně živit, najít si práci či podnikat, ale je třeba zdůraznit, že v dané době poškozený především studoval a jednání obžalovaného mu vytvořilo překážku v tom, aby bez komplikací pokračoval dál jako řádný student střední školy, když právě stanovené měsíční výživné by poškozenému umožnilo pokrýt náklady školného, které činilo 35.000 Kč ročně. Zároveň nebylo zjištěno, že by poškozenému jeho výdělek umožňoval nějaký nadstandardní či luxusní způsob života, jeho příjem, jak je už výše uvedeno, v podstatě zajišťoval nezbytné potřeby poškozeného, tedy právě i z části nahrazoval finanční výpadek způsobený neplacením výživného. Zároveň se krajský soud neztotožnil ani s námitkou, že poškozený řádně nestudoval a jeho studium není možné považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Jak je zjištěno ze zpráv Střední umělecké školy v Liberci ze dne 7.9.2016 a 2.12.2016, čl. 42 a 43, tak v uvedené době byl poškozený řádným studentem 3. ročníku. Ze zprávy vyžádané okresním soudem ze dne 22.9.2017, čl. 145, jak na tuto zprávu upozornil i okresní soud, je potom mimo jiné zjištěno, že poškozený už neukončil třetí ročník. Poškozený měl z důvodů absencí individuální plán přezkoušení, který zvládal, ale na některé zkoušky se nedostavil, tedy nezvládl uzavření neklasifikovaných předmětů, a proto po vzájemné dohodě ke dni 30.8.2017 přerušil studium. To nepopřel ani poškozený [celé jméno poškozeného], který vypověděl, že v posledním roce studia už bojoval s docházkou, a proto se dohodl na přerušení studia. Z uvedeného vyplývá, že poškozený byl v rozhodnou dobu, přinejmenším do počátku roku 2017, stále řádným studentem střední školy. Pokud jde o průběh studia, tak k tomu poškozený uvedl, že toto bylo ovlivněno právě jeho podnikatelskou činností, kterou již nezvládal spojit se studiem. Lze tedy konstatovat, že bez podnikatelské činnosti by poškozený neměl prostředky ke studiu, ale zároveň jeho podnikatelská činnost poškozeného ve studiu omezovala. Skutečností, že poškozený ovšem měl zájem řádně studovat, že se snažil soustavně připravovat na budoucí povolání, plnit své studijní povinnosti a ukončit vzdělání, nasvědčuje to, že si dojednal individuální studijní plán a plán přezkoušení, tedy z jeho postoje není možné dovodit, že by na další studium rezignoval a již nechtěl dále pokračovat. Jeho snahu o zodpovědný přístup ke škole je možné shledat i v tom, že poté, co zjistil, že další řádné pokračování ve studiu a dodržení studijních podmínek je už nad jeho síly, dohodl se se školou na přerušení studia. Krajský soud tak má za to, že vyživovací povinnost obžalovaného trvala po celé období, pro které je obžalovaný trestně stíhán.

10. Souhlasit lze i se závěrem okresního soudu, že obžalovaný se dostatečně nesnažil opatřit si zaměstnání odpovídající jeho schopnostem a možností vyššího výdělku, protože jen ze zprávy Úřadu práce ČR, kontaktního pracoviště v Liberci je patrné, že v předmětné době disponoval úřad práce nabídkou volných míst vyhovujících dosaženému vzdělání obžalovaného s příjmem kolem 13.000 Kč měsíčně. Obžalovaný tedy namísto dohody o provedení práce v penzionu u bratra za 5.000 Kč měsíčně, mohl aktivněji využít nabídku volných pracovních míst a prací v zaměstnaneckém poměru si opatřovat dostatek finančních prostředků k tomu, aby mohl výživné hradit, přinejmenším z části. Skutková zjištění okresního soudu tak vycházejí z provedených důkazů a krajský soud učiněné závěry může považovat za správné a odpovídající dokazování.

11. Okresní soud nepochybil ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaného, když uznal obžalovaného vinným ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr.

zákoníku, neboť obžalovaný úmyslně neplnil svoji vyživovací povinnost vůči synovi [celé jméno poškozeného] po dobu delší než čtyři měsíce. Obžalovaný jednal úmyslně, protože si své vyživovací povinnosti byl vědom, věděl i to, že za neplnění vyživovací povinnosti už i byl odsouzen. Přesto vyživovací povinnost neplnil a neučinil nic pro to, aby mohl svoji vyživovací povinnost plnit, nevyvíjel dostatečnou činnost pro to, aby si našel lépe placené zaměstnání odpovídající jeho schopnostem a zajistil si tím finanční prostředky pro platby výživného. Závěr okresního soudu ve vztahu k užití právní kvalifikaci tak může i krajský soud přijmout.

12. Zásadní pochybení ovšem nebylo krajským soudem shledáno ani při úvaze okresního soudu o druhu a výši uloženého trestu, byť do tohoto výroku považoval za nutné zasáhnout. Lze v zásadě uvést, že okresní soud respektoval ustanovení §§ 38, 39 tr. zákoníku, která vymezují kritéria pro druh a výměru trestu. Pokud okresní soud u obžalovaného jako polehčující okolnost zohlednil jeho doznání, pak s tímto krajský soud nemůže zcela souhlasit, neboť obžalovaný namítal, že netrvala jeho vyživovací povinnost, tedy prakticky popíral naplnění objektivní stránky trestného činu. Na straně druhé lze souhlasit s tím, že je třeba negativně hodnotit dobu, po kterou trvalo neplacení výživného. Za nezbytné ovšem i krajský soud považuje zdůraznit trestní minulost obžalovaného. Obžalovaný byl skutečně v minulosti 6x soudně trestán, a to vždy právě výlučně pro trestnou činnost spojenou s neplacením výživného vůči svému synovi, tedy pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zákona č. 140/1961 Sb., resp. dle § 196 tr. zákoníku č. 40/2009 Sb.. Z uvedeného je možné dovodit, že obžalovaný po delší část života svého syna zcela přehlížel svoji vyživovací povinnost vůči němu. Přes skutečnost, že ohledně prvních čtyř odsouzení se na obžalovaného hledí, jako by odsouzen nebyl, protože se ve stanovených zkušebních dobách podmíněného odsouzení osvědčil a v jednom případě vykonal uložený trest obecně prospěšných prací, nic to nemění na skutečnosti, že obžalovaný soustavně a cíleně odmítal plnit svoji zákonnou povinnost podílet se na výživě svého dítěte a a veškerou tíhu tak ponechal pouze na straně matky dítěte. Podstatnou a jednoznačnou přítěžující okolností je potom skutečnost, že nyní projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil jednak ve zkušební době podmíněného odsouzení, které mu bylo uloženo trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 19.7.2013 sp. zn. 2 T 95/2012 a dále v době, kdy trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 21.7.2015 pod sp. zn. 4 T 94/2015 byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, které vykonal jen částečně. Jak již výše bylo uvedeno, i v těchto případech byl obžalovaný odsouzen pro přečin dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný je tedy bezpochyby speciálním recidivistou. Krajský soud tak rozhodně nemohl akceptovat námitku obžalovaného, že uložení přímého výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody je trestem nepřiměřeně přísným a vhodnější by bylo uložení výchovného trestu. S ohledem na okolnosti uvedené k trestní minulosti obžalovaného je zjevné, že tomu byla opakovaně dána šance prokázat nápravu, ukázat polepšení a poučení z předchozích odsouzení, ale této šance obžalovaný nijak nevyužil, svůj postoj k plnění vyživovací povinnosti nepřehodnotil a vyživovací povinnost nadále neplnil. Je tedy nesporné, že dosavadní snaha o výchovné působení dříve ukládanými tresty byla naprosto bezvýsledná, obžalovaný uložené tresty ignoroval a nijak ho nevedly k přehodnocení závadového jednání. Také úvaha, že ponechání obžalovaného na svobodě by umožnilo lepší splácení dlužného výživného, se spíše jeví jako lichá, protože doposud v tomto směru obžalovaný neprojevil žádnou aktivní snahu a výše dlužného výživného dosahuje stotisícových částek. U osoby obžalovaného je tak už nutné zdůraznit především sankční povahu trestu a krajský soud shledal, že i při respektování ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku jsou splněny podmínky pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, protože v tomto konkrétním případě už není naděje, že by pachatele bylo možno napravit jiným trestem a uložení takového trestu zároveň vyžaduje ochrana společnosti. Krajský soud se ovšem neshodl s okresním soudem na výměře uloženého trestu, který okresní soud volil v trvání sedmi měsíců, tedy v horní polovině zákonné trestní sazby. Krajský soud při úvaze o výměře uloženého trestu jednak musel přihlídnout k tomu, že na obžalovaného je tímto druhem trestu působeno poprvé a dále nemohl nehodnotit ani okolnost, že uvedený druh trestné činnosti je řazen mezi bagatelní

přečiny. Spolu s tím je třeba dle krajského soudu nově přihlídnout i k tomu, že na obžalovaného je nyní působeno dalším přímým výkonem trestu odnětí svobody v trvání 215 dnů po přeměnění nevykonaného zbytku trestu obecně prospěšných prací uloženého už výše zmíněným trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 21.7.2015 pod sp. zn. 4 T 94/2015. Na základě těchto zjištění má krajský soud za to, že na obžalovaného postačí působit mírnějším trestem odnětí svobody, trestem výrazněji uloženým v dolní polovině zákonné trestní sazby, když za přiměřený a odpovídající považoval trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců.

13. Krajský soud následně shledal i formální pochybení ve výroku o trestu, resp. ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Je třeba ovšem zdůraznit, že se jedná o objektivní pochybení, které nelze spojovat s nesprávnou rozhodovací činností okresního soudu. Okresní soud v době vyhlášení rozsudku postupoval správně, pokud obžalovaného dle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro výkon trestu odnětí svobody zařadil do věznice s dozorem. V současné době ovšem tento výrok neodpovídá trestnímu zákoníku, protože ustanovení § 56 odst. 2 tr. zákoníku od vyhlášení napadeného rozsudku doznalo podstatných změn. V mezidobí došlo k zásadní novelizaci trestního zákoníku ve vztahu ke způsobu výkonu trestu odnětí svobody a typu věznic, ve kterých je tento trest vykonáván. Dne 3.3.2017 byl ve Sbírce zákonů pod č. 58/2017 Sb. publikován zákon ze dne 19.1.2017, kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tento zákon nabyl účinnosti dnem 1. října 2017. Citovanou novelou trestního zákoníku došlo ke změně v procesu zařazování odsouzených do typů věznic a byly ponechány pouze dva typy věznic, věznice s ostrahou a věznice se zvýšenou ostrahou. Dle 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku soud zpravidla zařadí do věznice s ostrahou pachatele, u kterého nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, soud zpravidla zařadí do věznice se zvýšenou ostrahou pachatele, kterému byl uložen výjimečný trest (§ 54), kterému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 108), kterému byl za zvláště závažný zločin (§ 14 odst. 3) uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let, nebo který byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence. Z uvedeného je zřejmé, že v případě odsouzeného jsou splněny podmínky dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku pro zařazení do věznice s ostrahou. Zároveň musí krajský soud uvést, že podle čl. II, bodu 2 přechodných ustanovení k této novele pak soudy (ať již prvostupňové či odvolací) při rozhodování o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého za trestný čin spáchaný přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použijí § 56 tr. zákoníku ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Nově užívaný pojem „věznice s ostrahou“ v sobě slučuje předchozí typy věznic s dohledem, dozorem a ostrahou a konkrétní zařazení je činěno podle vnitřní a vnější míry rizika odsouzeného, který je řazen do jednoho ze tří typů oddělení (nízký stupeň zabezpečení, střední stupeň zabezpečení a vysoký stupeň zabezpečení), tedy současná novelizace ani není méně příznivá pro obžalovaného.

14. Krajský soud tedy s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek toliko ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám nově rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

15. Z uvedeného je zároveň zjevné, že krajský soud jinak k napadenému rozsudku nemá žádné výhrady. Protože v jiných výrocích napadeného rozsudku pochybení zjištěno nebylo, zůstal jinak napadený rozsudek ohledně obžalovaného nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další žádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a jeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 9. února 2018

Mgr. František Boštík
předseda senátu